

tal van korte zijtakjes, waaraan de kleine bloempakjes zitten. Uit de bovenste stekken parmantig enkele meeldraden op, die — en daaraan is dit mooie gras direct te herkennen — aan hun top slanke, x-vormige helmknopjes dragen.

Wie er den tijd voor nemen wil, kan eens rustig, in zijn hooiopper of langs den dijk, die kleine bloempakjes heelemaal uitpluizen en de sterkte van zijn oogen probeeren door eens uit te zoeken, hoe dat allemaal, heel minutieus, in elkaar zit, met die vier kelkkafjes, twee kroonkafjes, twee meeldraden en één stamper met twee stempels.

De collega van dit reukgras, het veenreukgras, is wat bescheidener en groeit alleen, waar het wat vochtig is, zooals de naam al vertelt. De forsche stengel vertakt zich bovenaan in sierlijke, fijn kronkelende steeltjes, waaraan de geelbruine bloempakjes bengelen. Men zou het haast verwarren met dat mooiste onzer grassen, het trilgras, maar dat is toch weer anders en van een zacht groengrijze kleur.

Wiens reukorgaan door een chronische verkoudheid niet buiten werking is gesteld, kan aan den aromatischen cumarinegeur al direct merken, dat hij hier het veenreukgras in handen heeft.

Maar anders moet de loupe er bij komen, om zoo'n bloempakje uiteen te rafelen, en dat is wel zoo aardig. Met een paar naalden zijn de drie kleine, dicht opgedrongen bloempjes gemakkelijk van elkaar te brengen. Dan blijkt alleen het bovenste een heel fijn stampertje te bezitten; de andere twee hebben alleen de twee meeldraden.

Van deze beide beauties (schoonheden) onder de gassen nu komt in hoofdzaak de geur van het hooi. Misschien krijgt ge lust om eens verder te experimenteeren in de grassenwereld. Dat kan geen kwaad, want deze wereldwijde familie is nog veel te weinig populair bij bloemenvrienden. We mochten ze wel wat meer waardeeren, al was het alleen maar, omdat zij eigenlijk het leven in stand houden, daar immers ook alle graansoorten tot hun geslacht hooren, die de heele wereld van voedsel voorzien.

K.

LOTING VOOR DEN DIENSTPLICHT

TOT DE OUDE PLUNJE, DIE WE MET genoegen hebben zien verdwijnen, behoort het weezinwekkend schouwspel, dat destijds de straten ontsierde, als lotelingen voor de nationale militie, min of meer beschonken, het nummer op pet of hoed, lallend en kabaal makend, hun vreugde étaleerden. De algemeene dienstplicht en de drankwet hebben ons van dit onteerend gedoe verlost, en ofschoon het lot op dit gebied bleef heerschen, verliep de lotingsdag in de laatste jaren nauwelijks opgemerkt. Thans heeft de overheid hem ook het laatste restje „poëzie” ontnomen en er een administratieve plechtigheid van gemaakt, die binnen de vier muren van de Rolzaal (muren, die als zij spreken konden, heel wat te vertellen zouden hebben) wordt vertoond.

De zaak is, dat de aanwijzing der 19.500 jongelui, die elk jaar van de ± 70.000 jaarlijks ingeschreven dienstplichtigen worden opgeroepen om het zwaard (laten we hopen: tevergeefs) te dragen, thans plaats heeft door middel van het trekken van slechts één lot. En dat lot beslist dan over allen.

Zeven heeren zitten met den daaraan verbonden ernst achter een tafel; vóór die tafel staat de lotingstrommel, die 's morgens onder een doek naar de plaats des lots was gebracht, gaande aan elke zijde één Rijksbeambte. In dien trommel zaten 7000 lotingsbriefjes, d. i. het aantal der ingeschrevenen in de dienstplichtregisters van Amsterdam. Alvorens tot de plechtigheid over te gaan, stelde de voorzitter (een lid van den Hoogen Raad) de aanwezigen — dat waren eenige belanghebbers en jeugdige renteniers — in de gelegenheid, zich te overtuigen van de ongereptheid der zegels. Nadat de overtuigden zich weer aan de overzijde van het hekje hadden gesteld, dat scheiding maakt tusschen officieele menschen en het profanum vulgus, draaide de secretaris der zeven (die boekhouder is bij de Staatsloterij en dus verstand van draaien heeft) den trommel eenige malen om, waarna de voorzitter opstond, op den trommel toestapte en met ongeëvenaarde geste de zegels verbrak, den trommel opende en den greep deed, die over het lot van duizenden jongelui besliste. En zie, hij greep no. 4146. Snellijk werd onderzocht, wiens naam in het Amsterdamsche register op dit nummer stond, en zie, het was Wijnand Marie Morren. Er is wel eens meer moeite gedaan, om beroemd te worden...

Zoo was de beslissing voor de lichting 1930. Die voor de lichting 1931, die men in hetzelfde halfuur voltrok, was precies dezelfde. Ditmaal was het een Keizer, die uit de bus kwam, althans zijn naam was Keizer. En ook deze Keizer besliste over het lot van duizenden...

Men kan niet ontkennen, dat het nieuwe lotingsstelsel, dat thans zijn vuurdoop onderging, vergeleken bij het oude, door eenvoud uitmunt en heel wat besparing aan tijd en kosten geeft. Enkele heeren hebben slechts een paar dagen noodig gehad om het potje te vuur te zetten, en verder heeft elke gemeente-secretarie maar even na te zien, welke uitwerking het getrokken lot op haar registers heeft. Of zelfs dat niet eens, want voor deze loting waren de meeste gemeenten samengevoegd tot groepen, die ± 200 ingeschrevenen telden. Van de 1078 gemeenten, die ons land telt, waren alleen de 45 grootste zelfstandig gebleven. Zoo had men 178 groepen verkregen. (Nog zoo'n kwaad idee niet, ook voor andere belangen, om de saamhoorigheid te bevorderen.)

495

VACANTIE

Geen mufte, duffe schoollucht meer,
geen droge dorre boekensfeer,
geen thema's en geen algebra,
geen spraakkunst en geen physica,
geen leeraars met een ijz'ren eisch,
geen stellingen en geen bewijs;
vacantierust, van schoolwerk vrij,
wat maakt dat toch m'n leven blij!

Dáár, waar de wijde hemel blauwt,
en 't ver verschiet tot waas verflauwt,
waar 't ranke riet langs stillen plas
en 't weeldrig, wuivend weidegras
de wilgen aan den waterkant,
en 't koren op het akkerland
mij nooden met hun stille rust, —
dáár vind ik nieuwe levenslust!

H. W. A.